

куство, биле грабнати отъ внезапна вихрушка и отнесени прѣзъ прозореца. Въ горещия лѣтенъ въздухъ тѣ се носѣли бавно, като гигантска пеперуда.

Уви! Горко на Дамата отъ Шалотъ! Когато видѣла тия страшни нѣща, тя изведнѣжъ разбрала, какво означаватъ тѣ. Тя бѣ погледнала прѣзъ забранения прозорецъ и сега бѣ ударилъ послѣдния ѝ часъ.

„Уви!“ извикала тя, като чупѣла прѣстигѣ си. „Горко за моята непослушностъ. Огледалото се строши. Навезенитѣ ми нѣща отлетѣха! Проклятие падна върху менъ! Кждѣ ще отида, и какво ще правя сега?“

Тѣй тя оплаквала своята сѣдба, и седѣла и си мислѣла колко много ѝ сѣж костували тия три стѣпки. Тя рисувала въвъ въображението си прѣкрасната страна, която за прѣвъ пѣтъ бѣ видѣла, и храбриятъ рицаръ, който бѣ прѣминалъ покрай замѣка съ сладка пѣсенъ на устата. Дълго тя седѣла тѣй и не забѣлѣзала промѣната на врѣмето. Синьото небе сега се покрило съ тежки тъмни облаци, свѣтлиятъ въздухъ натежалъ отъ мрачни сѣнки. Потокътъ вече не клокочелъ весело, а бучелъ съ зловещъ ревъ. Отъ изтокъ подухналъ остъръ вѣтъръ, който развѣлъ листата на върбата като кжчета книга. Скоро закапали едри капки и цѣлата страна потънала въ мракъ и вода.

Княгината се съвзела отъ своитѣ мисли и забѣлѣжила всичката тая промѣна, но не се зачудила. Навѣрно, тя е мислила че тъмния и мраченъ день е по-удобенъ за страшната сѣдба, която я очаквала.

Какъ Дамата стигнала въ Камелотъ.

Бавно тя се повдигнала отъ мѣстото си, плахо се озърнала наоколо, погледнала страшното счупено огледало, отъ което трѣпки я побили, и бързо излѣзла изъ стаята. Прѣзъ широкия коридоръ тя слѣзла на долния етажъ и бързо се затекла къмъ вратата.

Тя минала прѣзъ красивата градина, безъ да обръща внимание на дѣжда, който падалъ върху нея като изъ ведро, отишла при върбитѣ, повдигнала увисналитѣ имъ клонове и видѣла една лодка, приготвена за нея. Ничие име не било написано на носа на тая лодка

и тя извадила изъ подъ пояса си едно перо и написала съ четливи букви: *Дамата отъ Шалотъ*.

Като направила това, тя влѣзла въ лодката, постояла права една минута, гледайки съсь страхъ къмъ Камелотъ. Лицето ѝ станало сериозно и строго, погледътъ ѝ блѣстѣлъ и тя цѣла била захласната. Защото тя познала своята сѣдба и видѣла, че послѣдниятъ ѝ часъ е ударилъ. Тѣй тя стояла и се взираше въ да-

лечнитѣ сиви кули на Камелотъ, безъ да мисли за дѣжда, който квасилъ дрехитѣ ѝ и измокрилъ краката ѝ.

Започнала да припада нощъ. Небето станало все по-тъмно и по-тъмно. Съ въздишка княгинята се пробудила отъ захласа, и, като се подпрѣла на лодката, отвързала вѣжето и я пустила да плава. Тогава легнала въ нея, протегнала своитѣ красиви членове, кръстосала дългитѣ си, хубави рѣцѣ върху гърдитѣ си и се понесла по водата.

Тѣй плувала тя надолу по рѣката. Дългата ѝ коса се прѣснала около нея, тънката и ѝ рокля леко се развѣвала отъ вѣтъра.